

Ha estat més que un error

L'assalt de l'Armada israeliana tindrà conseqüències greus, potser el que vol el Govern de Netanyahu

ANTONI SEGURA, catedràtic d'Història Contemporània de la UB

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 3 de juny del 2010

L'assalt de dilluns de l'Armada israeliana contra la *Flota de la Llibertat* en aigües internacionals és un atac frontal al dret internacional. Les explicacions dels portaveus del Govern o de l'Exèrcit són un insult a la intel·ligència. S'ha arribat a dir que entre els activistes per la pau hi havia terroristes de Hamàs i d'Al-Qaida o que els vaixells portaven armes (¿de destrucció massiva?) a Gaza. Només una ment volgudament desinformada vincularia Hamàs ¿de qui es poden criticar, amb raó, els mètodes i la ideologia, però no la seva vinculació exclusivament al moviment d'alliberament de Palestina¿ amb Al-Qaida: ¿què més voldria aquesta que poder legitimar el seu fanatisme assassí amb la causa palestina. Però Hamàs fou contundent el 2007 al desmantellar la franquícia d'Al-Qaida a Gaza, l'Exèrcit de l'Islam. I, un any abans, cap partit palestí va donar suport a una altra franquícia, Fatah al-Islam, que controlava el camp de refugiats palestins de Nahr al-Bared fins que fou desallotjada per l'Exèrcit libanès.

La resposta de la comunitat internacional davant d'una actuació, que, en altres circumstàncies, ningú dubtaria a qualificar d'acte de pirateria, ha estat feble: el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va emetre una declaració -que no té caràcter vinculant- on condemnava l'assalt, lamentava la pèrdua de vides, sol·licitava l'alliberament dels activistes, demanava una investigació «ràpida, imparcial, creïble i transparent» (¿se n'encarregarà el mateix Govern israelià que va ordenar l'assalt?),

qualificava la situació de Gaza «d'insostenible» i advocava per una solució negociada al conflicte. La Unió Europea no anà gaire més lluny i, mentre a moltes ciutats del continent esclataven manifestacions de protesta, es limità a emetre un comunicat de condemna de «l'operació militar israeliana en aigües internacionals», lamentava la pèrdua de vides, recordava la greu situació humanitària de Gaza i advocava per posar fi al bloqueig. Finalment, l'OTAN condemnava els fets, lamentava les morts, demanava una investigació i l'alliberament de tots els detinguts.

Segurament, en els propers dies hi haurà campanyes d'intoxicació que parlaran de la violenta resistència dels activistes, de les armes... Ho advertia dos dies abans dels fets Gideon Levy (*Haaretz*), quan afirmava que la «maquinària de propaganda havia trencat tots els límits de la falsedat i la mentida» i s'estava afirmant que no «hi havia crisi humanitària a Gaza [...] que l'ocupació ja s'havia acabat [...] que la flotilla era un atac a la sobirania israeliana...». En el mateix diari, poc després de l'assalt, Yossi Melman reblava el clau: Israel havia caigut en el parany i havia donat al món la imatge d'un Exèrcit que no dubta a utilitzar la força a despit de causar morts i ferits. Probablement, escrivia Melman, era el que volia Hamàs, el mateix, afegia, que pretenien els organitzadors de l'Exodus el 1947. Fins i tot des de posicions oposades, que parlen de provocació, Hoffman Gil (*The Jerusalem Post*) pensa que Israel ha comès un error que l'ha posat contra les cordes davant l'opinió pública internacional. I encara, el cap del Mossad, Meir Dagan, advertia dimarts que Israel s'està convertint en una càrrega per als Estats Units.

I, com si no, es recorrerà a l'infal·libre argument de l'antisemitisme per fer emmudir les protestes. Doncs, no. L'assalt de l'armada israeliana no té res a veure amb l'antisemitisme, sinó amb el dret internacional, com

pensen també molts israelians, alarmats perquè el Govern ja ha advertit que farà el mateix amb altres vaixells que intentin arribar a Gaza amb ajut humanitari.

La crisi tindrà conseqüències: rebuig de l'opinió pública internacional, malmetre les relacions amb Turquia i el més ferm aliat musulmà d'Israel fins ara i mediador en les negociacions amb Damasc, distanciament de la Unió Europea i de Rússia i de la política projectada per Barack Obama per al Pròxim Orient, dificultarà la represa de les converses indirectes per arribar a un acord de pau amb l'Autoritat Nacional Palestina, empitjorament de la situació a Gaza, divergències dins el Govern i l'opinió pública israeliana...

ÉS per AIXÒ que l'activista israeliana per la pau Uri Avnery ha parlat de crim contra l'Estat d'Israel, o, millor, contra el poble israelià i contra el poble palestí el crim, en forma d'ocupació, ja fa més de 40 anys que dura. Potser era aquesta la intenció del Govern de Benjamin Netanyahu, trencar tots els lligams internacionals i fer d'Israel un baluard contra la resta del món. Es complirien així les paraules bíbliques de l'oracle de Balaam: «Vet aquí un poble que habita a part, no és comptat entre les altres nacions» (Nombres, quart llibre del Pentateuc, 23:09). Aquest fatalisme i fonamentalisme religiós és el que amara alguna de les anàlisis polítiques que s'estan fent a Israel destinades a justificar l'assalt (Zvi Mazel, *The Jerusalem Post*). En aquest punt caldrà convenir que, com em comenta un amic israelià, «això no té remei, només una imposició nord-americana i europea pot salvar Israel de si mateix».